

Arrest

nr. 313 261 van 20 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Colombiaanse katholiek te zijn geboren op (...) in San Sebastian (Mariquita, departement Tolima). U behaalde een technisch diploma in onderhoud en implementatie van industriële elektronica. Uw laatste job in Colombia was bij het bedrijf Hyundai heavy motors in Santa Marta (departement Magdalena). Toen u verhuisde naar Santa Marta voor het werk leerde u uw partner, M.(...) (OV. (...)) kennen. Zij was de administratief beheerster van het residentiële complex waar u woonde. Zij had al een zoontje genaamd S.(...) die u nu mee opvoedt.

De oorzaak van uw problemen in Colombia begonnen allemaal bij een taxi die jullie samen aankochten op 30 augustus 2020. Jullie hadden deze taxi gekocht als bijverdienste. Het was de bedoeling om iemand anders

deze te laten besturen voor geld. Rond oktober 2020 stopte de eerste chauffeur er mee en namen jullie een andere persoon aan. Deze persoon stelde zichzelf voor als B.(...).

In juli 2021 stond de auto officieel op jullie naam en begonnen jullie tegelijkertijd meerdere telefonische bedreigingen te ontvangen van de paramilitaire groepering 'Los Pachenca'. Zij zouden geld van jullie eisen. Jullie gingen hier niet op in. In september 2021 werden jullie aangevallen in jullie residentieel complex. Twee onbekende mannen zeiden dat jullie ofwel moesten vertrekken ofwel moesten betalen en sloegen jullie in elkaar. Uw vrouw zocht hulp en ze dropen af. Vanaf nu kon u er niet meer omheen en begon u het geëiste geld te betalen. De bestuurder van jullie taxi, 'B.(...)', was de verantwoordelijke die dit geld telkens zou overhandigen aan Los Pachenca.

Op 4 april 2022 kreeg u een telefoontje van een openbare ambtenaar van La Dirección de Investigación Criminal e Interpol (DIJIN), genaamd Jame Olivera. Hij stelde u op de hoogte dat jullie taxi in beslag genomen was. Bleek dat de taxi te maken had met wapentransport, valse documenten van de bestuurder, diefstal met inbraak en drugssmokkel. Gezien u de officiële eigenaar was van deze taxi diende u naar het kantoor te komen om informatie aangaande dit voertuig te verschaffen.

Eens aangekomen bij het kantoor had u een gesprek met Jame Olivera. Hij vertelde u dat de auto ook betrokken was bij een zaak rond doodslag en dat er een wapen in het auto gevonden was. Er werd ook meegedeeld dat de chauffeur die u aangenomen had aan identiteitsfraude gepleegd had. Deze persoon bleek in het echt niet B.(...) te zijn, maar E.(...). Deze 'B.(...)' bleek een strafdossier te hebben en er liepen allerlei veroordelingen tegen hem. Hij bleek ook lid te zijn van de groepering Los Pachenca.

U werkte mee aan het onderzoek, verklaarde er niets mee te maken te hebben noch lid te zijn van de groepering. De auto bleef in beslag van het parket. U startte alle formaliteiten op om de auto terug te kunnen krijgen en nam een advocaat onder de arm. Rond juni 2022 konden jullie uiteindelijk de taxi recupereren. Er werd bij de teruggave wel meegedeeld dat noch de wagen noch jullie de stad mochten verlaten, want op eender welk moment konden ze jullie opbellen voor verder onderzoek.

In tussentijd werden jullie gecontacteerd door de vrouw van E.(...). Zij liet jullie telefonisch weten dat het niet aan de orde was dat u verklaringen tegen Edwin zou afleggen. Ten tweede wilde zij dat u de taxi overhandigde aan hen zodat ze het bewijsmateriaal kon vernietigen. Rond november 2022 waren jullie het beu en besloten jullie de auto te verkopen. Gezien de reputatie van de wagen liep dit niet van een leien dakje. Uiteindelijk besloten jullie hem naar het schroot te brengen.

Jullie ontvingen vervolgens een eerste dreigbrief op 21 december 2022. Deze brief zei dat jullie moesten vertrekken uit Santa Marta. U gaf er geen aandacht aan. Jullie dachten dat dit misschien te maken had met het werk van uw vrouw. Bovendien was de brief op zo een kinderlijke wijze geschreven dat jullie hem niet serieus namen. U vrouw was wel ongerust voor de veiligheid van haar zoon dus jullie stuurden Santiago naar zijn papa in Popayán (departement Cauca).

Rond januari 2023 was het papierwerk rond en werd de taxi uiteindelijk vernietigd tot schroot. Op 23 januari 2023 dienden jullie tevens een klacht in aangaande de dreigbrief die jullie in december zouden gekregen hebben en de linken die jullie legden met de taxibestuurder die jullie zou wreken.

Jullie ontvingen vervolgens een tweede dreigbrief op 10 februari 2023. Daarin stond dat jullie 45 uur de tijd kregen om Santa Marta te verlaten. U riep informeel hulp in bij een kennis bij Dijin en de politie. Iedereen deelde mee dat jullie hier niets zouden kunnen tegen doen. Jullie verlieten uit veiligheid het residentieel complex en bereidden een vertrek voor. Sowieso wou u voor uw verjaardag graag een reis maken naar België, waar jullie verwanten van uw partner wonen hebben.

U keerde nog twee keer terug naar het residentiële complex om spullen op te halen. Op 17 februari 2023 liet de portier van het complex weten dat twee onbekende aan de poort vroegen naar jullie. U veronderstelt dat dit personen waren van Los Pancheca. Wanneer jullie op de motor het complex verlieten begonnen deze onbekenden jullie te achtervolgen. Jullie reden echter sneller en wisten te ontkomen. Jullie gingen direct hierna naar het ouderlijk huis van uw vrouw in Sevilla Valle de Calca. Een week later gingen jullie – uw stiefzoon was ondertussen door zijn vader naar Sevilla gebracht - van hieruit naar Bojaca om vervolgens naar uw familie in Bogotá te gaan.

De ex van uw partner ging ermee akkoord dat zijn zoon samen met jullie Colombia zou verlaten, dit uit veiligheidsoverwegingen.

Op 12 maart 2023 gingen jullie via Bogotá, naar Madrid en zo verder naar België. Na jullie aankomst in België vernamen jullie dat jullie klacht / lopende zaak in Colombia geseponeerd werd. Na overleg met de verwanten

van uw partner hier besloten jullie niet naar Colombia terug te keren. Jullie vroegen internationale bescherming in België aan op 20 maart 2023.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: paspoort (origineel), attest van ontheemding (kopie), aangifte bij het parket (printscreen), antwoord aangaande de aangifte (kopie), twee dreigbrieven (kopie) en een video van de aanval door onbekenden in jullie gebouw. Verder legde u ook verschillende stukken neer aangaande de zaak in verband met jullie inbeslaggenomen taxi, i.c. formulier van het parket voor de overhandiging van de wagen aan de advocaat (kopie), volmacht advocaat (kopie), verzoek aanbevelingen parket (kopie), mail antwoord parket (kopie), notarieel document aangaande bezit wagen (kopie), cv taxichauffeur (kopie), identiteitskaart taxichauffeur (kopie), rijbewijs taxichauffeur (kopie), opzoeking stand van zaken inzake de taxi (kopie), opzoeking stand van zaken inzake de aangifte (kopie) en documenten over de vernietiging van de taxi (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofdte. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Colombia verlaten te hebben uit vrees voor de paramilitaire groepering genaamd Los Pachenca. Zij zouden geld van u geëist hebben. Daarnaast vreest u ook de familie van de persoon die uw taxi bestuurde en verwickeld was in criminele feiten. Hij zou tevens lid zijn van Los Pachenca. U vreest bij terugkeer de Colombiaanse bendes (CGVS1, p. 17).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient ten eerste opgemerkt te worden dat u en uw partner elkaar doorheen de verschillende gehoren dermate tegengesproken hebben en dit aangaande zaken die de kern vormen van jullie relaas. Niet alleen over de chronologie van alle feiten, maar ook over de inhoud van hetgeen er gebeurd is, legden jullie extreem tegenstrijdige verklaringen af.

Wat betreft uw problemen met de bende Los Pachenca verklaarde u zich neergelegd te hebben bij hun eis tot betaling van geld nadat zij u en uw vrouw fysiek aangevallen zouden hebben in jullie wooncomplex. Vanaf dit moment zouden uw partner en u een bepaald bedrag aan hen hebben betaald. Deze overdracht van geld werd telkens uitgevoerd door 'B.(...)', de persoon die jullie taxi bestuurde. U verklaarde dat dit geld van zowel u als uw partner betrof gezien jullie samen de taxi aangekocht hadden als investering (CGVS2, p. 5). U verklaarde dat u over de geldoverdracht wel even discussie gehad heeft met uw partner. Zij vond het namelijk een onrechtvaardig idee dat jullie deze bende dienden te betalen. Ze ging er niet persé mee akkoord maar wist dat het uiteindelijk diende te gebeuren (CGVS2, p. 5). Uw partner liet dan weer een volledig ander verhaal optekenen. Zij verklaarde dat jullie namelijk nooit geld betaald hebben aan de bende. Niet alleen omdat jullie er niet mee akkoord gingen maar ook omdat jullie niet zeker waren vanwaar de dreigingen kwamen. Deze bedreigingen zouden immers ook afkomstig kunnen geweest zijn van uw partner haar werk. Volgens haar verklaringen betaalden jullie aldus nooit geld aan Los Pachenca (CGVS partner, p. 16). Dit komt alvast jullie waarachtigheid niet ten goede.

Wat betreft de dreigementen die jullie gekregen zouden hebben waren jullie ook niet eenduidig. Blijkt ten eerste dat jullie niet in staat waren op een éénsluitende manier de fysieke aanval in de tijd te situeren. Blijkt bovendien dat jullie verklaringen aangaande wat zich precies afspeelde ook niet stroken. Zo verklaarde u zelf dat u en uw partner aangevallen waren in september 2021 door twee onbekenden in jullie residentieel complex. Zij zouden jullie gewezen hebben op het feit dat jullie geld dienden te betalen. Uw vrouw slaagde erin hulp te zoeken en deze onbekenden dropen vervolgens af. Dit was het schakelpunt waarop jullie besloten geld te beginnen geven aan Los Pachenca (CGVS2, p. 2). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat

jullie na het krijgen van de tweede dreigbrief in februari 2023 de situatie te onveilig achten en besloten tijdelijk te verhuizen uit het residentieel complex. Wanneer jullie besloten nog eens naar jullie woning terug te keren werden jullie in de garage van het complex aangevallen door twee onbekenden. Uw partner verklaarde niet dat ze hulp ging zoeken, wel dat de daders na het verbale dreigement op hun motor weggereden en jullie vervolgens ook. Dit was volgens de uiteenzetting van uw partner het moment dat jullie uiteindelijk Santa Marta voorgoed verlieten. Jullie deden nog een stop in de plek waar jullie tijdelijk verbleven en vertrokken vervolgens naar Sevilla (CGVS partner, p. 14). Dat jullie een andere voorstelling geven van wat zich precies zou hebben afgespeeld én deze aanval met een verschil van bijna anderhalf jaar in de tijd situeren, is geenszins ernstig indien deze gebeurtenis zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan. Dient hierbij ook volgende opgemerkt te worden. Ter staving van dit incident liet u een video zien waarin de aanval te zien is. Echter kan er geen enkele waarde gehecht worden aan dit type beeldmateriaal gezien het gemakkelijk manipuleerbaar karakter hiervan. Deze video werd bovendien ook duidelijk niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Moet daarenboven ook worden opgemerkt dat u alsook uw partner niet eens duidelijk herkenbaar in beeld te zien zijn. Evenmin is duidelijk wie de overige personen zijn die in het beeldfragment te zien zijn noch waar en wanneer deze beelden werden gefilmd. De door u voorgelegde video kan in het licht van voorgaande dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. Dat uw partner deze fysieke aanval tevens als laatste incident aanbracht vooraleer jullie Santa Marta definitief verlieten staat in schril contrast met het verhaal dat u aanhaalde. Zo verklaarde u dat op 17 februari 2023 de portier van het complex waar jullie woonden jullie liet weten dat er twee onbekenden aan de poort vroegen naar jullie. U veronderstelde dat dit personen waren van Los Pacheca. Wanneer jullie op de motor het complex uiteindelijk verlieten, begonnen deze onbekenden jullie te achtervolgen. U verklaarde een zware, snellere motor te hebben en jullie slaagden er op deze manier in te ontkomen aan een potentieel fatale achtervolging (CGVS2, p. 3). Uw vrouw repte met geen woord over deze gebeurtenis. Waar u bovendien deze achtervolging situeerde tijdens één van de twee keer dat jullie kort naar jullie woning terugkeerden om spullen op te halen nadat jullie reeds tijdelijk elders waren 'ondergedoken', verklaarde uw partner dat jullie bij één van die tijdelijke bezoeken fysiek werden aangevallen. Andere problemen haalde uw partner niet aan tijdens deze korte bezoeken (zie supra).. Vreemd genoeg haalde uw partner verder dan wel nog andere dreigementen aan die hadden plaats gevonden waarmee u dan weer met geen woord repte. Zij verklaarde namelijk dat jullie ook jullie kat dood aantroffen werd voor jullie deur, dit nadat jullie in december de dreigbrief ontvingen, alsook dat jullie motor werd beschadigd (CGVS partner, p. 17). Deze extreme ongerijmdheden wijzen duidelijk op de ongeloofwaardigheid van jullie relaas.

De stukken die u voorlegde kunnen ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande. U legde kopieën voor van de twee dreigbrieven die jullie zouden ontvangen hebben alsook een printscreen van de klacht die werd ingediend en een kopie van een antwoord van het parket.

Echter, uit wat hierboven duidelijk blijkt moet worden opgemerkt dat u deze stukken geenszins heeft voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas waardoor de bewijswaarde van deze stukken dan ook teniet wordt gedaan. Van de dreigbrieven legde u voorts enkel kopieën voor waarvan de authenticiteit hoe dan ook op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Bovendien betreffen deze brieven telkens louter papieren waarop letters werden gekleefd die een tekst vormen. De eerste brief bevat volgende tekst: "als jullie niet willen dat er jullie kwaad aangedaan wordt, uw zoon en aan uzelf, verlaat dan Santa Marta". In de tweede dreigbrief stond volgende geschreven: "wij geven jullie 45 uur de tijd om Santa Marta te verlaten."

Een reden voor de dreiging, afzender of datum bevatten deze brieven niet. Deze brieven kunnen aldus door eender wie, op eender welk moment en eender waar gemaakt zijn. Dat het hier aldus om dreigementen gaat, uitgaande van Los Pacheca, en dit omwille van de door u aangehaalde redenen kan uit deze documenten totaal niet worden afgeleid. Bijkomend dringt zich hier de vraag nog op hoe het komt dat jullie deze eerste dreigbrief überhaupt kunnen voorleggen. Zowel u als uw partner verklaarden hier immers uitdrukkelijk dat jullie deze eerste bedreiging niet serieus namen (CGVS1, p. 16; CGVS partner, p. 13). Met welk nut u hiervan dan een kopie zou genomen hebben die u dan later in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kon voorleggen, is geenszins duidelijk.

In licht hiervan kan dan verder ook de bewijswaarde van de klacht die jullie volgend op deze eerste brief zouden ingediend hebben in vraag worden gesteld. Los van het feit dat u van deze klacht ook louter een printscreen voorlegde, waaraan sowieso al geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter, kan in lijn met wat hierboven werd opgemerkt immers ook geenszins worden ingezien waarom jullie een klacht zouden indienen voor een gebeurtenis die jullie niet serieus namen. Het mag overigens ook wel ten zeerste verbazen dat jullie pas op 23 januari 2023 dan een klacht zouden indienen voor een brief die jullie reeds op 21 december 2022 zouden ontvangen hebben. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de printscreen van de aangifte tot slot hoogstens kan worden afgeleid dat

bepaalde verklaringen zouden zijn afgelegd doch geenszins dat de in deze aangifte aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Ook de print van de email van het parket die u na uw aankomst in België zou ontvangen hebben, kan bovenstaande bevindingen niet omvormen. Kan hier vooreerst nogmaals benadrukt worden dat, gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u zou ontvangen hebben, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de klacht die u zou ingediend hebben en het onderzoek dat hierop volgend zou zijn geopend.

Dit terzijde, zelfs al zou u wel degelijk klacht hebben ingediend, dan nog kan dit uw verklaringen geenszins ondersteunen. Zoals reeds aangehaald kan éénieder klacht indienen en kan de printscreen van de klacht louter bevestigen dat er klacht werd ingediend. Deze loutere aangifte spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. De email van het parket, voor zover het al zou vaststaan dat het hier een authentieke mail betreft, quod non, toont dan weer louter aan dat de zaak geseponeerd werd, niets meer niet minder. Dat dit zou kunnen aantonen dat u en uw gezin in uw land van herkomst geen bescherming kunnen krijgen en aldus nood zouden hebben aan internationale bescherming, is geenszins het geval. Gezien de bedreigingen niet kunnen worden aangenomen, mag het duidelijk zijn dat er ook geen redenen zijn om de zaak verder te onderzoeken.

Blijkt daarenboven vreemd genoeg dat de opzet van jullie komst naar België gestuurd werd door uw verjaardag. Zo verklaarde u zelf dat u eigenlijk al van plan was om naar België te komen om uw verjaardag te vieren. Uw partner heeft hier familie en jullie wilden wel eens België bezoeken (CGVS1, p. 14). Ook uw partner haalde deze verjaardagstrip aan. Vreemd genoeg verklaarde uw partner hier bovenop dat het altijd de bedoeling was geweest om na jullie reisje naar België terug te keren naar uw schoonouders in Sevilla, waar jullie beweerden te hebben verbleven voor jullie vertrek uit Colombia omwille van de vermeende problemen in Santa Marta. Uzelf en uw partner verklaarden namelijk dat het pas na jullie aankomst in België was en nadat jullie een mail kregen van het parket met melding dat jullie klacht zou geseponeerd worden dat jullie besloten in België te blijven (CGVS1, p. 17; CGVS partner, p. 10). Zulks wordt ook duidelijk bevestigd door het toelatingsformulier dat jullie voorleggen en waarmee de vader van uw stiefzoon de toestemming gaf om met zijn zoon naar het buitenland te reizen. De toelating is beperkt in duur – toestemming voor een reis met vertrek in maart en terugkeer in maart – wat bevestigt dat het de bedoeling was na deze reis terug te keren naar Colombia. Dit bevestigt eens te meer daar aan uw beweerdde problemen en vrees in Colombia geen geloof kan worden gehecht.

Dat jullie dan zouden beslist hebben om toch een verzoek in te dienen, dit nadat jullie werden ingelicht dat de zaak volgend op jullie geseponeerd werd en het nu aldus duidelijk was dat jullie geen bescherming zouden kunnen krijgen in Colombia wordt niet aangenomen (zie supra). Het heeft er eerder alle schijn van dat jullie na jullie reisje hier en contact met de verwanten van uw echtgenote besloten hebben om niet terug te keren. Uw partner verklaarde hier overigens uitdrukkelijk dat haar verwanten hier jullie aanraadden 'België eens te proberen' (CGVS partner, p. 10).

Ook volgende doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas. Zo verklaarden jullie na jullie vlucht uit Santa Marta naar Sevilla een ondergedoken leven geleid te hebben. Jullie zouden deze periode amper buiten komen. Hoogstens een bezoek aan de winkel kon er eens vanaf. Uit angst deden jullie verder niets (CGVS2, p. 5; CGVS partner, p. 15). Nochtans blijkt uit meerdere foto's op de facebook pagina van uw partner dat zij tijdens deze periode op het strand, vergezeld van familieleden, aan het genieten was van de Colombiaanse zon en andere buitenactiviteiten deed. Deze deelde ze op haar openbare facebook (zie screenshots toegevoegd aan blauwe map van uw dossier). Dit is nier ernstig. Ten slotte gevraagd waarom jullie binnen Colombia niet zouden kunnen verhuizen spraken de antwoorden bovendien boekdelen. U verklaarde dit besproken te hebben met uw partner maar voegde er vaagweg aan toe uiteindelijk gekozen te hebben voor haar en haar zoon (CGVS1, p. 16). Uw partner verklaarde vooreerst dat jullie zich niet goed voelden in Colombia op dat moment en ze voegde hier aan toe dat "de tickets nu ook al betaald waren voor België". Ze herhaalde nogmaals met de gedachte van een reis naar België vertrokken te zijn en pas later besloten te hebben hier te willen blijven. Colombia was geen optie want het was simpelweg geen rechtvaardig land (CGVS partner, p. 18). Haar de vraag gesteld wat ze tot op heden zou vrezen los van de algemene onrechtvaardigheid in jullie land verklaarde ze het onderwijs. De kansen die haar zoon hier krijgt verschillende talen te leren bestaan niet in Colombia (CGVS partner, p. 18). Bijkomstig verklaarde ze nog dat de behandeling van haar acute appendicitis nooit zo goed medisch zou opgelost zijn in Colombia als hoe het hier in België gebeurd is. Dit betreffen echter louter socio-economische en medische motieven die geen enkele uitstaans kennen met het vluchtelingenconventie.

Uit voorgaande kunnen dan ook geen zwaarwichtige redenen worden afgeleid om van een systematische en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te gewagen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdadigroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden

(‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande.

Uw paspoort toont uw persoonsgegevens aan, doch deze staan niet ter discussie. Het attest betreffende uw ontheemding toont aan dat u met uw familie in juli 2006 werd ontheemd. Dit wordt niet betwist maar heeft voor het overige geen uitstaans met uw asielrelaas en kan dan ook geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van uw verzoek.

Wat betreft alle documenten aangaande jullie aankoop en uiteindelijk verlies van de taxi en de rechtszaak die hangende was aangaande de taxi en de chauffeur dient volgende opgemerkt te worden. Dat jullie een taxi aangekocht hebben, deze hebben laten besturen door een bepaalde chauffeur en dat deze taxi later onderdeel was van een gerechtelijk onderzoek en jullie deze uiteindelijk tot schroot hebben vernietigd wordt op zich niet betwist. Dat u hierdoor bedreigd bent en de problemen die u hieraan linkt worden door de voorgelegde documenten evenwel niet gestaafd.

De dreigbrieven, ingediende klacht, antwoord op de klacht en de video werden reeds boven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Colombiaanse christene te zijn geboren op (...) in Sevilla Valle (Cauca, Colombia). U studeerde systeem technologie aan een instituut in Bouga (Cauca). U werkte als administratief medewerkster. De laatste vijf jaar in Colombia was u administratief beheerster van het residentiële complex waar u ook woonde in Santa Marta (Magdalena).

U trouwde een eerste keer met (...) in 2012. Jullie gingen uit elkaar in 2018 en waren officieel gescheiden in 2022. Jullie hebben samen een zoontje genaamd S.(...). U leerde later uw huidige partner, J.(...) (OV. (...)) kennen, nadat hij kwam wonen in het wooncomplex waar u werkte.

Op 23 maart 2023 verlieten jullie Colombia richting België. U en Jonathan hadden hier namelijk een reis naartoe gepland om Jonathan zijn verjaardag te vieren. U heeft hier ooms wonen en het leek jullie een leuk idee als verjaardagsreis. U haalde aan dat deze reis eigenlijk ook goed uitkwam omdat jullie enkele veiligheidsproblemen kenden in Colombia. U en Jonathan kochten samen een taxi die jullie zouden uitbesteden als bijverdienste. In april 2022 begon er een onderzoek aangaande deze taxi omdat de chauffeur die deze bestuurde een gezocht crimineel bleek te zijn. Rond juni 2022 begonnen jullie tegelijkertijd telefoontjes te krijgen van een paramilitaire groepering die geld eisten.

Jullie kregen vervolgens in december 2022 een dreigbrief bij jullie thuis. Deze brief zei dat jullie Santa Marta moesten verlaten anders zou er uw zoontje iets overkomen. U diende hiervoor klacht in bij het Colombiaans parket. Na deze dreigbrief werd jullie kat tevens vermoord en voor de deur achtergelaten. Ook jullie motorfiets werd beschadigd.

In februari 2023 kregen jullie een tweede dreigbrief. Er werd herhaald dat jullie Santa Marta dienden te verlaten. U vond de situatie te onveilig en stuurde uw zoon reeds naar zijn vader in Popajan (Cauca). U en uw partner trokken zelf tijdelijk in in een ander appartement. Jullie keerden wel nog eens naar jullie woning terug en werden toen aangevallen door twee onbekenden. Deze onbekenden vroegen of jullie de boodschap nog steeds niet begrepen hadden. Jullie besloten dat het te onveilig was en jullie verlieten Santa Marta en vluchtten naar uw ouders in Sevilla. Sowieso waren jullie net van plan ook op reis te gaan naar België voor de verjaardag van J.(...).

U verbleef nog een week bij uw ouders alvorens naar Bogotá te gaan bij de familie van uw partner. Van hieruit vertrokken jullie uiteindelijk legaal van Colombia naar België.

Nadat u al aangekomen was in België kreeg u te horen van uw broer, die werkt in de gevangenis in Colombia, dat een gevangene hem bedreigd en aangevallen heeft. De gevangene noemde hierbij uw naam. Wie deze persoon is weet u niet, waarom hij uw naam vernoemde weet ik u ook niet.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: paspoorten van uzelf en Santiago (origineel) en toestemming van de vader van Santiago om land uit te reizen (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U heeft uw persoonlijk onderhoud tot twee keer toe moeten annuleren. De eerste keer stelde uw partner dat u uw oproepingsbrief niet ontvangen had, dit ondanks het feit dat u correct opgeroepen bent geweest, en u mocht van uw werkgever niet meer tijdens de werkdag naar het CGVS komen. De protection officer toonde begrip voor uw situatie en gaf aan uw partner mee dat jullie beiden nogmaals opgeroepen zouden worden (CGVS1 partner, p. 1) . Aan dit tweede gehoor gaf u weerom geen gehoor. Deze keer bleek u een acute appendicitis te hebben. U staafde dit met medische stukken. U werd vervolgens een derde keer opgeroepen en was dit keer aanwezig voor uw persoonlijk onderhoud. De protection officer hield rekening met uw medische situatie en polste naar uw toestand. U gaf aan fysiek nog wat pijn overgehouden te hebben ten gevolge van de operatie. Er werd hier begrip getoond door de protection officer. Er werd aangegeven dat u op eender welk moment kon aangeven indien u fysieke problemen ondervond tijdens het gehoor (CGVS, p. 1). Dit bleek niet het geval te zijn en het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en op een duidelijke en omstandige manier uw relaas uit de doeken te doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u zich, voor wat betreft de feiten die zich in Colombia zouden hebben voorgedaan, integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw partner. Echter, in hoofde van uw partner werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar kon worden vastgesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de feiten die zich hebben afgespeeld in Colombia en die dé aanleiding zouden gevormd hebben voor jullie vertrek. Aangezien u zich, wat deze feiten betreft, beperkt tot een verwijzing naar de verklaringen zoals uiteengezet door uw partner, kan ook in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een nood aan internationale

bescherming. Dienaangaande kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw partner. Deze beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Colombia verlaten te hebben uit vrees voor de paramilitaire groepering genaamd Los Pachenca. Zij zouden geld van u geëist hebben. Daarnaast vreest u ook de familie van de persoon die uw taxi bestuurde en verwikkeld was in criminele feiten. Hij zou tevens lid zijn van Los Pachenca. U vreest bij terugkeer de Colombiaanse bendes (CGVS1, p. 17).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient ten eerste opgemerkt te worden dat u en uw partner elkaar doorheen de verschillende gehoren dermate tegengesproken hebben en dit aangaande zaken die de kern vormen van jullie relaas. Niet alleen over de chronologie van alle feiten, maar ook over de inhoud van hetgeen er gebeurd is, legden jullie extreem tegenstrijdige verklaringen af.

Wat betreft uw problemen met de bende Los Pachenca verklaarde u zich neergelegd te hebben bij hun eis tot betaling van geld nadat zij u en uw vrouw fysiek aangevallen zouden hebben in jullie wooncomplex. Vanaf dit moment zouden uw partner en u een bepaald bedrag aan hen hebben betaald. Deze overdracht van geld werd telkens uitgevoerd door 'B.(...)', de persoon die jullie taxi bestuurde. U verklaarde dat dit geld van zowel u als uw partner betrof gezien jullie samen de taxi aangekocht hadden als investering (CGVS2, p. 5). U verklaarde dat u over de geldoverdracht wel even discussie gehad heeft met uw partner. Zij vond het namelijk een onrechtvaardig idee dat jullie deze bende dienden te betalen. Ze ging er niet persé mee akkoord maar wist dat het uiteindelijk diende te gebeuren (CGVS2, p. 5). Uw partner liet dan weer een volledig ander verhaal optekenen. Zij verklaarde dat jullie namelijk nooit geld betaald hebben aan de bende. Niet alleen omdat jullie er niet mee akkoord gingen maar ook omdat jullie niet zeker waren vanwaar de dreigingen kwamen. Deze bedreigingen zouden immers ook afkomstig kunnen geweest zijn van uw partner haar werk. Volgens haar verklaringen betaalden jullie aldus nooit geld aan Los Pachenca (CGVS partner, p. 16). Dit komt alvast jullie waarachtigheid niet ten goede.

Wat betreft de dreigementen die jullie gekregen zouden hebben waren jullie ook niet eenduidig. Blijkt ten eerste dat jullie niet in staat waren op een éénsluitende manier de fysieke aanval in de tijd te situeren. Blijkt bovendien dat jullie verklaringen aangaande wat zich precies afspeelde ook niet stroken. Zo verklaarde u zelf dat u en uw partner aangevallen waren in september 2021 door twee onbekenden in jullie residentieel complex. Zij zouden jullie gewezen hebben op het feit dat jullie geld dienden te betalen. Uw vrouw slaagde erin hulp te zoeken en deze onbekenden dropen vervolgens af. Dit was het schakelpunt waarop jullie besloten geld te beginnen geven aan Los Pachenca (CGVS2, p. 2). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat jullie na het krijgen van de tweede dreigbrief in februari 2023 de situatie te onveilig achtten en besloten tijdelijk te verhuizen uit het residentieel complex. Wanneer jullie besloten nog eens naar jullie woning terug te keren werden jullie in de garage van het complex aangevallen door twee onbekenden. Uw partner verklaarde niet dat ze hulp ging zoeken, wel dat de daders na het verbale dreigement op hun motor weggereden en jullie vervolgens ook. Dit was volgens de uiteenzetting van uw partner het moment dat jullie uiteindelijk Santa Marta voorgoed verlieten. Jullie deden nog een stop in de plek waar jullie tijdelijk verbleven en vertrokken vervolgens naar Sevilla (CGVS partner, p. 14). Dat jullie een andere voorstelling geven van wat zich precies zou hebben afgespeeld én deze aanval met een verschil van bijna anderhalf jaar in de tijd situeren, is geenszins ernstig indien deze gebeurtenis zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan. Dient hierbij ook volgende opgemerkt te worden. Ter staving van dit incident liet u een video zien waarin de aanval te zien is. Echter kan er geen enkele waarde gehecht worden aan dit type beeldmateriaal gezien het gemakkelijk manipuleerbaar karakter hiervan. Deze video werd bovendien ook duidelijk niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Moet daarenboven ook worden opgemerkt dat u alsook uw partner niet eens duidelijk herkenbaar in beeld te zien zijn. Evenmin is duidelijk wie de overige personen zijn die in het beeldfragment te zien zijn noch waar en wanneer deze beelden werden gefilmd. De door u voorgelegde video kan in het licht van voorgaande dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. Dat uw partner deze fysieke aanval tevens als laatste incident aanbracht vooraleer jullie Santa Marta definitief verlieten staat in schril contrast met het verhaal dat u aanhaalde. Zo verklaarde u dat op 17 februari 2023 de portier van het complex waar jullie woonden jullie liet weten dat er twee onbekenden aan de poort vroegen naar jullie. U veronderstelde dat dit personen waren van Los Pacheca. Wanneer jullie op de motor het complex uiteindelijk verlieten, begonnen deze onbekenden

jullie te achtervolgen. U verklaarde een zware, snellere motor te hebben en jullie slaagden er op deze manier in te ontkomen aan een potentieel fatale achtervolging (CGVS2, p. 3). Uw vrouw repte met geen woord over deze gebeurtenis. Waar u bovendien deze achtervolging situeerde tijdens één van de twee keer dat jullie kort naar jullie woning terugkeerden om spullen op te halen nadat jullie reeds tijdelijk elders waren 'ondergedoken', verklaarde uw partner dat jullie bij één van die tijdelijke bezoeken fysiek werden aangevallen. Andere problemen haalde uw partner niet aan tijdens deze korte bezoeken (zie supra).. Vreemd genoeg haalde uw partner verder dan wel nog andere dreigementen aan die hadden plaats gevonden waarmee u dan weer met geen woord repte. Zij verklaarde namelijk dat jullie ook jullie kat dood aantreffen werd voor jullie deur, dit nadat jullie in december de dreigbrief ontvingen, alsook dat jullie motor werd beschadigd (CGVS partner, p. 17). Deze extreme ongerijmdheden wijzen duidelijk op de ongeloofwaardigheid van jullie relaas.

De stukken die u voorlegde kunnen ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande. U legde kopieën voor van de twee dreigbrieven die jullie zouden ontvangen hebben alsook een printscreen van de klacht die werd ingediend en een kopie van een antwoord van het parket.

Echter, uit wat hierboven duidelijk blijkt moet worden opgemerkt dat u deze stukken geenszins heeft voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas waardoor de bewijswaarde van deze stukken dan ook teniet wordt gedaan. Van de dreigbrieven legde u voorts enkel kopieën voor waarvan de authenticiteit hoe dan ook op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Bovendien betreffen deze brieven telkens louter papieren waarop letters werden gekleefd die een tekst vormen. De eerste brief bevat volgende tekst: "als jullie niet willen dat er jullie kwaad aangedaan wordt, uw zoon en aan uzelf, verlaat dan Santa Marta". In de tweede dreigbrief stond volgende geschreven : "wij geven jullie 45 uur de tijd om Santa Marta te verlaten."

Een reden voor de dreiging, afzender of datum bevatten deze brieven niet. Deze brieven kunnen aldus door eender wie, op eender welk moment en eender waar gemaakt zijn. Dat het hier aldus om dreigementen gaat, uitgaande van Los Pachenca, en dit omwille van de door u aangehaalde redenen kan uit deze documenten totaal niet worden afgeleid. Bijkomend dringt zich hier de vraag nog op hoe het komt dat jullie deze eerste dreigbrief überhaupt kunnen voorleggen. Zowel u als uw partner verklaarden hier immers uitdrukkelijk dat jullie deze eerste bedreiging niet serieus namen (CGVS1, p. 16; CGVS partner, p. 13). Met welk nut u hiervan dan een kopie zou genomen hebben die u dan later in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kon voorleggen, is geenszins duidelijk.

In licht hiervan kan dan verder ook de bewijswaarde van de klacht die jullie volgend op deze eerste brief zouden ingediend hebben in vraag worden gesteld. Los van het feit dat u van deze klacht ook louter een printscreen voorlegde, waaraan sowieso al geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter, kan in lijn met wat hierboven werd opgemerkt immers ook geenszins worden ingezien waarom jullie een klacht zouden indienen voor een gebeurtenis die jullie niet serieus namen. Het mag overigens ook wel ten zeerste verbazen dat jullie pas op 23 januari 2023 dan een klacht zouden indienen voor een brief die jullie reeds op 21 december 2022 zouden ontvangen hebben. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de printscreen van de aangifte tot slot hoogstens kan worden afgeleid dat bepaalde verklaringen zouden zijn afgelegd doch geenszins dat de in deze aangifte aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Ook de print van de email van het parket die u na uw aankomst in België zou ontvangen hebben, kan bovenstaande bevindingen niet omvormen. Kan hier vooreerst nogmaals benadrukt worden dat, gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u zou ontvangen hebben, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de klacht die u zou ingediend hebben en het onderzoek dat hierop volgend zou zijn geopend.

Dit terzijde, zelfs al zou u wel degelijk klacht hebben ingediend, dan nog kan dit uw verklaringen geenszins ondersteunen. Zoals reeds aangehaald kan éénieder klacht indienen en kan de printscreen van de klacht louter bevestigen dat er klacht werd ingediend. Deze loutere aangifte spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. De email van het parket, voor zover het al zou vaststaan dat het hier een authentieke mail betreft, quod non, toont dan weer louter aan dat de zaak geseponeerd werd, niets meer niet minder. Dat dit zou kunnen aantonen dat u en uw gezin in uw land van herkomst geen bescherming kunnen krijgen en aldus nood zouden hebben aan internationale bescherming, is geenszins het geval. Gezien de bedreigingen niet kunnen worden aangenomen, mag het duidelijk zijn dat er ook geen redenen zijn om de zaak verder te onderzoeken.

Blijkt daarenboven vreemd genoeg dat de opzet van jullie komst naar België gestuurd werd door uw verjaardag. Zo verklaarde u zelf dat u eigenlijk al van plan was om naar België te komen om uw verjaardag te vieren. Uw partner heeft hier familie en jullie wilden wel eens België bezoeken (CGVS1, p. 14). Ook uw partner haalde deze verjaardagstrip aan. Vreemd genoeg verklaarde uw partner hier bovenop dat het altijd de

bedoeling was geweest om na jullie reisje naar België terug te keren naar uw schoonouders in Sevilla, waar jullie beweerden te hebben verbleven voor jullie vertrek uit Colombia omwille van de vermeende problemen in Santa Marta. Uzelf en uw partner verklaarden namelijk dat het pas na jullie aankomst in België was en nadat jullie een mail kregen van het parket met melding dat jullie klacht zou geseponeerd worden dat jullie besloten in België te blijven (CGVS1, p. 17; CGVS partner, p. 10). Zulks wordt ook duidelijk bevestigd door het toelatingsformulier dat jullie voorleggen en waarmee de vader van uw stiefzoon de toestemming gaf om met zijn zoon naar het buitenland te reizen. De toelating is beperkt in duur – toestemming voor een reis met vertrek in maart en terugkeer in maart – wat bevestigt dat het de bedoeling was na deze reis terug te keren naar Colombia. Dit bevestigt eens te meer daar aan uw beweerde problemen en vrees in Colombia geen geloof kan worden gehecht.

Dat jullie dan zouden beslist hebben om toch een verzoek in te dienen, dit nadat jullie werden ingelicht dat de zaak volgend op jullie geseponeerd werd en het nu aldus duidelijk was dat jullie geen bescherming zouden kunnen krijgen in Colombia wordt niet aangenomen (zie supra). Het heeft er eerder alle schijn van dat jullie na jullie reisje hier en contact met de verwanten van uw echtgenote besloten hebben om niet terug te keren. Uw partner verklaarde hier overigens uitdrukkelijk dat haar verwanten hier jullie aanraadden 'België eens te proberen' (CGVS partner, p. 10).

Ook volgende doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas. Zo verklaarden jullie na jullie vlucht uit Santa Marta naar Sevilla een ondergedoken leven geleid te hebben. Jullie zouden deze periode amper buiten komen. Hoogstens een bezoek aan de winkel kon er eens vanaf. Uit angst deden jullie verder niets (CGVS2, p. 5; CGVS partner, p. 15). Nochtans blijkt uit meerdere foto's op de facebook pagina van uw partner dat zij tijdens deze periode op het strand, vergezeld van familieleden, aan het genieten was van de Colombiaanse zon en andere buitenactiviteiten deed. Deze deelde ze op haar openbare facebook (zie screenshots toegevoegd aan blauwe map van uw dossier). Dit is niet ernstig. Ten slotte gevraagd waarom jullie binnen Colombia niet zouden kunnen verhuizen spraken de antwoorden bovendien boekdelen. U verklaarde dit besproken te hebben met uw partner maar voegde er vaagweg aan toe uiteindelijk gekozen te hebben voor haar en haar zoon (CGVS1, p. 16). Uw partner verklaarde vooreerst dat jullie zich niet goed voelden in Colombia op dat moment en ze voegde hier aan toe dat "de tickets nu ook al betaald waren voor België". Ze herhaalde nogmaals met de gedachte van een reis naar België vertrokken te zijn en pas later besloten te hebben hier te willen blijven. Colombia was geen optie want het was simpelweg geen rechtvaardig land (CGVS partner, p. 18). Haar de vraag gesteld wat ze tot op heden zou vrezen los van de algemene onrechtvaardigheid in jullie land verklaarde ze het onderwijs. De kansen die haar zoon hier krijgt verschillende talen te leren bestaan niet in Colombia (CGVS partner, p. 18). Bijkomstig verklaarde ze nog dat de behandeling van haar acute appendicitis nooit zo goed medisch zou opgelost zijn in Colombia als hoe het hier in België gebeurd is. Dit betreffen echter louter socio-economische en medische motieven die geen enkele uitstaans kennen met het vluchtelingenconventie.

Uit voorgaande kunnen dan ook geen zwaarwichtige redenen worden afgeleid om van een systematische en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te gewagen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen.

Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale

beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande.

Uw paspoort toont uw persoonsgegevens aan, doch deze staan niet ter discussie. Het attest betreffende uw ontheemding toont aan dat u met uw familie in juli 2006 werd ontheemd. Dit wordt niet betwist maar heeft voor het overige geen uitstaans met uw asielrelaas en kan dan ook geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van uw verzoek.

Wat betreft alle documenten aangaande jullie aankoop en uiteindelijk verlies van de taxi en de rechtszaak die hangende was aangaande de taxi en de chauffeur dient volgende opgemerkt te worden. Dat jullie een taxi aangekocht hebben, deze hebben laten besturen door een bepaalde chauffeur en dat deze taxi later onderdeel was van een gerechtelijk onderzoek en jullie deze uiteindelijk tot schroot hebben vernietigd wordt op zich niet betwist. Dat u hierdoor bedreigd bent en de problemen die u hieraan linkt worden door de voorgelegde documenten evenwel niet gestaafd.

De dreigbrieven, ingediende klacht, antwoord op de klacht en de video werden reeds boven besproken."

Waar u zelf nog aanhaalde dat uw broer in de gevangenis aangevallen is geweest door een gevangene en deze persoon hierbij uw naam vermeldde dient volgende nog aangestipt te worden. U komt hier niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven aan de hand van en tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Uw verklaringen hieromtrent bleken bovendien extreem vaag te zijn. U had geen idee wie deze gevangene is en waarom hij dit gezegd heeft. Gevraagd wat zijn naam was kon u er niet opkomen. U diende hiervoor de klacht, die uw broer na het incident ingediend zou hebben ingediend en die u op uw gsm had staan, erbij te nemen en zijn naam af te lezen (CGVS, p. 11). Ondanks de vraag deze klacht over te maken aan het CGVS (CGVS p. 11), heeft het CGVS geen bijkomende documenten meer ontvangen noch werd enige reden meegedeeld om uw nalatigheid dienaangaande te vergoelijken.

U deed verder ook geen concrete navraag bij uw broer naar wat er zich precies heeft afgespeeld. Wat er ook van zij blijkt dat uw broer werkzaam was in de gevangenis van Jamundi (CGVS, p. 8). Jamundi is ongeveer 1200 km verwijderd van Santa Marta (zie screenshot google maps, toegevoegd aan fysiek dossier), waar u woonde. Dat u vreest een rol te spelen in deze vermeende aanval lijkt dan ook letterlijk en figuurlijk ver gezocht. Dat dit incident bovendien twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud zou plaatsgevonden hebben is dan ook minstens toevallig te noemen. Hoe dan ook, zoals reeds supra gesteld kon u hier amper tot niets over vertellen. U gaf zelf toe "helemaal niets" erover te weten (CGVS, p. 12). Tot slot, doch niet in het minst, kan hier nogmaals worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die jullie voorafgaand aan jullie vertrek in Colombia zouden hebben meegemaakt. Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat jullie problemen nog actueel zijn en een link wil aantonen tussen wat jullie meemaakten voor jullie vertrek en de feiten die uw broer zou meegemaakt hebben na jullie vertrek, moet dan ook worden opgemerkt dat dit niet dan ook kan worden aangenomen. U brengt het CGVS hierdoor dan ook in de onmogelijkheid een uitspraak te doen hieromtrent.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen hier niets aan wijzigen. Het paspoort van u en uw zoon tonen jullie persoonsgegevens aan. De toestemming van de vader van S.(...) toont aan dat hij met u naar het buitenland mocht meereizen, niets meer niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partijen evenmin als vluchteling erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Colombia verlaten te hebben uit vrees voor de paramilitaire groepering genaamd Los Pachenca. Zij zouden geld van u geëist hebben. Daarnaast vreest u ook de familie van de persoon die uw taxi bestuurde en verwikkeld was in criminele feiten. Hij zou tevens lid zijn van Los Pachenca. U vreest bij terugkeer de Colombiaanse bendes (CGVS1, p. 17).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet echter worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw beweerde vrees.

Dient ten eerste opgemerkt te worden dat u en uw partner elkaar doorheen de verschillende gehoren dermate tegengesproken hebben en dit aangaande zaken die de kern vormen van jullie relaas. Niet alleen over de chronologie van alle feiten, maar ook over de inhoud van hetgeen er gebeurd is, legden jullie extreem tegenstrijdige verklaringen af.

Wat betreft uw problemen met de bende Los Pachenca verklaarde u zich neergelegd te hebben bij hun eis tot betaling van geld nadat zij u en uw vrouw fysiek aangevallen zouden hebben in jullie wooncomplex. Vanaf dit moment zouden uw partner en u een bepaald bedrag aan hen hebben betaald. Deze overdracht van geld werd telkens uitgevoerd door ‘B.(...)’, de persoon die jullie taxi bestuurde. U verklaarde dat dit geld van zowel u als uw partner betrof gezien jullie samen de taxi aangekocht hadden als investering (CGVS2, p. 5). U verklaarde dat u over de geldoverdracht wel even discussie gehad heeft met uw partner. Zij vond het namelijk een onrechtvaardig idee dat jullie deze bende dienden te betalen. Ze ging er niet persé mee akkoord maar wist dat het uiteindelijk diende te gebeuren (CGVS2, p. 5). Uw partner liet dan weer een volledig ander verhaal optekenen. Zij verklaarde dat jullie namelijk nooit geld betaald hebben aan de bende. Niet alleen omdat jullie er niet mee akkoord gingen maar ook omdat jullie niet zeker waren vanwaar de dreigingen kwamen. Deze bedreigingen zouden immers ook afkomstig kunnen geweest zijn van uw partner haar werk. Volgens haar verklaringen betaalden jullie aldus nooit geld aan Los Pachenca (CGVS partner, p. 16). Dit komt alvast jullie waarachtigheid niet ten goede.

Wat betreft de dreigementen die jullie gekregen zouden hebben waren jullie ook niet eenduidig. Blijkt ten eerste dat jullie niet in staat waren op een éénsluitende manier de fysieke aanval in de tijd te situeren. Blijkt bovendien dat jullie verklaringen aangaande wat zich precies afspeelde ook niet stroken. Zo verklaarde u zelf dat u en uw partner aangevallen waren in september 2021 door twee onbekenden in jullie residentieel complex. Zij zouden jullie gewezen hebben op het feit dat jullie geld dienden te betalen. Uw vrouw slaagde erin hulp te zoeken en deze onbekenden dropen vervolgens af. Dit was het schakelpunt waarop jullie besloten geld te beginnen geven aan Los Pachenca (CGVS2, p. 2). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat jullie na het krijgen van de tweede dreigbrief in februari 2023 de situatie te onveilig achtten en besloten tijdelijk te verhuizen uit het residentieel complex. Wanneer jullie besloten nog eens naar jullie woning terug te keren werden jullie in de garage van het complex aangevallen door twee onbekenden. Uw partner verklaarde niet dat ze hulp ging zoeken, wel dat de ouders na het verbale dreigement op hun motor weggereden en jullie

vervolgens ook. Dit was volgens de uiteenzetting van uw partner het moment dat jullie uiteindelijk Santa Marta voorgoed verlieten. Jullie deden nog een stop in de plek waar jullie tijdelijk verbleven en vertrokken vervolgens naar Sevilla (CGVS partner, p. 14). Dat jullie een andere voorstelling geven van wat zich precies zou hebben afgespeeld én deze aanval met een verschil van bijna anderhalf jaar in de tijd situeren, is geenszins ernstig indien deze gebeurtenis zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan. Dient hierbij ook volgende opgemerkt te worden. Ter staving van dit incident liet u een video zien waarin de aanval te zien is. Echter kan er geen enkele waarde gehecht worden aan dit type beeldmateriaal gezien het gemakkelijk manipuleerbaar karakter hiervan. Deze video werd bovendien ook duidelijk niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Moet daarenboven ook worden opgemerkt dat u alsook uw partner niet eens duidelijk herkenbaar in beeld te zien zijn. Evenmin is duidelijk wie de overige personen zijn die in het beeldfragment te zien zijn noch waar en wanneer deze beelden werden gefilmd. De door u voorgelegde video kan in het licht van voorgaande dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. Dat uw partner deze fysieke aanval tevens als laatste incident aanbracht vooraleer jullie Santa Marta definitief verlieten staat in schril contrast met het verhaal dat u aanhaalde. Zo verklaarde u dat op 17 februari 2023 de portier van het complex waar jullie woonden jullie liet weten dat er twee onbekenden aan de poort vroegen naar jullie. U veronderstelde dat dit personen waren van Los Pacheca. Wanneer jullie op de motor het complex uiteindelijk verlieten, begonnen deze onbekenden jullie te achtervolgen. U verklaarde een zware, snellere motor te hebben en jullie slaagden er op deze manier in te ontkomen aan een potentieel fatale achtervolging (CGVS2, p. 3). Uw vrouw repte met geen woord over deze gebeurtenis. Waar u bovendien deze achtervolging situeerde tijdens één van de twee keer dat jullie kort naar jullie woning terugkeerden om spullen op te halen nadat jullie reeds tijdelijk elders waren 'ondergedoken', verklaarde uw partner dat jullie bij één van die tijdelijke bezoeken fysiek werden aangevallen. Andere problemen haalde uw partner niet aan tijdens deze korte bezoeken (zie supra). Vreemd genoeg haalde uw partner verder dan wel nog andere dreigementen aan die hadden plaats gevonden waarmee u dan weer met geen woord repte. Zij verklaarde namelijk dat jullie ook jullie kat dood aantroffen werd voor jullie deur, dit nadat jullie in december de dreigbrief ontvingen, alsook dat jullie motor werd beschadigd (CGVS partner, p. 17). Deze extreme ongerijmdheden wijzen duidelijk op de ongeloofwaardigheid van jullie relaas.

De stukken die u voorlegde kunnen ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande. U legde kopieën voor van de twee dreigbrieven die jullie zouden ontvangen hebben alsook een printscreen van de klacht die werd ingediend en een kopie van een antwoord van het parket.

Echter, uit wat hierboven duidelijk blijkt moet worden opgemerkt dat u deze stukken geenszins heeft voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas waardoor de bewijswaarde van deze stukken dan ook teniet wordt gedaan. Van de dreigbrieven legde u voorts enkel kopieën voor waarvan de authenticiteit hoe dan ook op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Bovendien betreffen deze brieven telkens louter papieren waarop letters werden gekleefd die een tekst vormen. De eerste brief bevat volgende tekst: "als jullie niet willen dat er jullie kwaad aangedaan wordt, uw zoon en aan uzelf, verlaat dan Santa Marta". In de tweede dreigbrief stond volgende geschreven: "wij geven jullie 45 uur de tijd om Santa Marta te verlaten."

Een reden voor de dreiging, afzender of datum bevatten deze brieven niet. Deze brieven kunnen aldus door eender wie, op eender welk moment en eender waar gemaakt zijn. Dat het hier aldus om dreigementen gaat, uitgaande van Los Pacheca, en dit omwille van de door u aangehaalde redenen kan uit deze documenten totaal niet worden afgeleid. Bijkomend dringt zich hier de vraag nog op hoe het komt dat jullie deze eerste dreigbrief überhaupt kunnen voorleggen. Zowel u als uw partner verklaarden hier immers uitdrukkelijk dat jullie deze eerste bedreiging niet serieus namen (CGVS1, p. 16; CGVS partner, p. 13). Met welk nut u hiervan dan een kopie zou genomen hebben die u dan later in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kon voorleggen, is geenszins duidelijk.

In licht hiervan kan dan verder ook de bewijswaarde van de klacht die jullie volgend op deze eerste brief zouden ingediend hebben in vraag worden gesteld. Los van het feit dat u van deze klacht ook louter een printscreen voorlegde, waaraan sowieso al geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter, kan in lijn met wat hierboven werd opgemerkt immers ook geenszins worden ingezien waarom jullie een klacht zouden indienen voor een gebeurtenis die jullie niet serieus namen. Het mag overigens ook wel ten zeerste verbazen dat jullie pas op 23 januari 2023 dan een klacht zouden indienen voor een brief die jullie reeds op 21 december 2022 zouden ontvangen hebben. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de printscreen van de aangifte tot slot hoogstens kan worden afgeleid dat bepaalde verklaringen zouden zijn afgelegd doch geenszins dat de in deze aangifte aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Ook de print van de email van het parket die u na uw aankomst in België zou ontvangen hebben, kan bovenstaande bevindingen niet omvormen. Kan hier vooreerst nogmaals benadrukt worden dat, gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de

bedreigingen die u zou ontvangen hebben, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de klacht die u zou ingediend hebben en het onderzoek dat hierop volgend zou zijn geopend.

Dit terzijde, zelfs al zou u wel degelijk klacht hebben ingediend, dan nog kan dit uw verklaringen geenszins ondersteunen. Zoals reeds aangehaald kan éénieder klacht indienen en kan de printscreen van de klacht louter bevestigen dat er klacht werd ingediend. Deze loutere aangifte spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. De email van het parket, voor zover het al zou vaststaan dat het hier een authentieke mail betreft, quod non, toont dan weer louter aan dat de zaak geseponeerd werd, niets meer niet minder. Dat dit zou kunnen aantonen dat u en uw gezin in uw land van herkomst geen bescherming kunnen krijgen en aldus nood zouden hebben aan internationale bescherming, is geenszins het geval. Gezien de bedreigingen niet kunnen worden aangenomen, mag het duidelijk zijn dat er ook geen redenen zijn om de zaak verder te onderzoeken.

Blijkt daarenboven vreemd genoeg dat de opzet van jullie komst naar België gestuurd werd door uw verjaardag. Zo verklaarde u zelf dat u eigenlijk al van plan was om naar België te komen om uw verjaardag te vieren. Uw partner heeft hier familie en jullie wilden wel eens België bezoeken (CGVS1, p. 14). Ook uw partner haalde deze verjaardagstrip aan. Vreemd genoeg verklaarde uw partner hier bovenop dat het altijd de bedoeling was geweest om na jullie reisje naar België terug te keren naar uw schoonouders in Sevilla, waar jullie beweerden te hebben verbleven voor jullie vertrek uit Colombia omwille van de vermeende problemen in Santa Marta. Uzelf en uw partner verklaarden namelijk dat het pas na jullie aankomst in België was en nadat jullie een mail kregen van het parket met melding dat jullie klacht zou geseponeerd worden dat jullie besloten in België te blijven (CGVS1, p. 17; CGVS partner, p. 10). Zulks wordt ook duidelijk bevestigd door het toelatingsformulier dat jullie voorleggen en waarmee de vader van uw stiefzoon de toestemming gaf om met zijn zoon naar het buitenland te reizen. De toelating is beperkt in duur – toestemming voor een reis met vertrek in maart en terugkeer in maart – wat bevestigt dat het de bedoeling was na deze reis terug te keren naar Colombia. Dit bevestigt eens te meer daar aan uw beweerde problemen en vrees in Colombia geen geloof kan worden gehecht.

Dat jullie dan zouden beslist hebben om toch een verzoek in te dienen, dit nadat jullie werden ingelicht dat de zaak volgend op jullie geseponeerd werd en het nu aldus duidelijk was dat jullie geen bescherming zouden kunnen krijgen in Colombia wordt niet aangenomen (zie supra). Het heeft er eerder alle schijn van dat jullie na jullie reisje hier en contact met de verwanten van uw echtgenote besloten hebben om niet terug te keren. Uw partner verklaarde hier overigens uitdrukkelijk dat haar verwanten hier jullie aanraadden 'België eens te proberen' (CGVS partner, p. 10).

Ook volgende doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas. Zo verklaarden jullie na jullie vlucht uit Santa Marta naar Sevilla een ondergedoken leven geleid te hebben. Jullie zouden deze periode amper buiten komen. Hoogstens een bezoek aan de winkel kon er eens vanaf. Uit angst deden jullie verder niets (CGVS2, p. 5; CGVS partner, p. 15). Nochtans blijkt uit meerdere foto's op de facebook pagina van uw partner dat zij tijdens deze periode op het strand, vergezeld van familieleden, aan het genieten was van de Colombiaanse zon en andere buitenactiviteiten deed. Deze deelde ze op haar openbare facebook (zie screenshots toegevoegd aan blauwe map van uw dossier). Dit is niet ernstig. Ten slotte gevraagd waarom jullie binnen Colombia niet zouden kunnen verhuizen spraken de antwoorden bovendien boekdelen. U verklaarde dit besproken te hebben met uw partner maar voegde er vaagweg aan toe uiteindelijk gekozen te hebben voor haar en haar zoon (CGVS1, p. 16). Uw partner verklaarde vooreerst dat jullie zich niet goed voelden in Colombia op dat moment en ze voegde hier aan toe dat "de tickets nu ook al betaald waren voor België". Ze herhaalde nogmaals met de gedachte van een reis naar België vertrokken te zijn en pas later besloten te hebben hier te willen blijven. Colombia was geen optie want het was simpelweg geen rechtvaardig land (CGVS partner, p. 18). Haar de vraag gesteld wat ze tot op heden zou vrezen los van de algemene onrechtvaardigheid in jullie land verklaarde ze het onderwijs. De kansen die haar zoon hier krijgt verschillende talen te leren bestaan niet in Colombia (CGVS partner, p. 18). Bijkomstig verklaarde ze nog dat de behandeling van haar acute appendicitis nooit zo goed medisch zou opgelost zijn in Colombia als hoe het hier in België gebeurd is. Dit betreffen echter louter socio-economische en medische motieven die geen enkele uitstaans kennen met het vluchtelingenconventie.

Uit voorgaande kunnen dan ook geen zwaarwichtige redenen worden afgeleid om van een systematische en gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te gewagen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande.

Uw paspoort toont uw persoonsgegevens aan, doch deze staan niet ter discussie. Het attest betreffende uw ontheemding toont aan dat u met uw familie in juli 2006 werd ontheemd. Dit wordt niet betwist maar heeft voor het overige geen uitstaans met uw asielrelaas en kan dan ook geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van uw verzoek.

Wat betreft alle documenten aangaande jullie aankoop en uiteindelijk verlies van de taxi en de rechtszaak die hangende was aangaande de taxi en de chauffeur dient volgende opgemerkt te worden. Dat jullie een taxi aangekocht hebben, deze hebben laten besturen door een bepaalde chauffeur en dat deze taxi later onderdeel was van een gerechtelijk onderzoek en jullie deze uiteindelijk tot schroot hebben vernietigd wordt op zich niet betwist. Dat u hierdoor bedreigd bent en de problemen die u hieraan linkt worden door de voorgelegde documenten evenwel niet gestaafd.

De dreigbrieven, ingediende klacht, antwoord op de klacht en de video werden reeds boven besproken."

alsook specifiek voor verzoekster: "Waar u zelf nog aanhaalde dat uw broer in de gevangenis aangevallen is geweest door een gevangene en deze persoon hierbij uw naam vermeldde dient volgende nog aangestipt te worden. U komt hier niet verder dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven aan de hand van en tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Uw verklaringen hieromtrent bleken bovendien extreem vaag te zijn. U had geen idee wie deze gevangene is en waarom hij dit gezegd heeft. Gevraagd wat zijn naam was kon u er niet opkomen. U diende hiervoor de klacht, die uw broer na het incident ingediend zou hebben ingediend en die u op uw gsm had staan, erbij te nemen en zijn naam af te lezen (CGVS, p. 11). Ondanks de vraag deze klacht over te maken aan het CGVS (CGVS p. 11), heeft het CGVS geen bijkomende documenten meer ontvangen noch werd enige reden meegedeeld om uw nalatigheid dienaangaande te vergoelijken.

U deed verder ook geen concrete navraag bij uw broer naar wat er zich precies heeft afgespeeld. Wat er ook van zij blijkt dat uw broer werkzaam was in de gevangenis van Jamundi (CGVS, p. 8). Jamundi is ongeveer 1200 km verwijderd van Santa Marta (zie screenshot google maps, toegevoegd aan fysiek dossier), waar u woonde. Dat u vreest een rol te spelen in deze vermeende aanval lijkt dan ook letterlijk en figuurlijk ver gezocht. Dat dit incident bovendien twee dagen voor uw persoonlijk onderhoud zou plaatsgevonden hebben is dan ook minstens toevallig te noemen. Hoe dan ook, zoals reeds supra gesteld kon u hier amper tot niets over vertellen. U gaf zelf toe "helemaal niets" erover te weten (CGVS, p. 12). Tot slot, doch niet in het minst, kan hier nogmaals worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die jullie voorafgaand aan jullie vertrek in Colombia zouden hebben meegemaakt. Voor zover u zou willen laten uitschijnen dat jullie problemen nog actueel zijn en een link wil aantonen tussen wat jullie meemaakten voor jullie vertrek en de feiten die uw broer zou meegemaakt hebben na jullie vertrek, moet dan ook worden opgemerkt dat dit niet dan ook kan worden aangenomen. U brengt het CGVS hierdoor dan ook in de onmogelijkheid een uitspraak te doen hieromtrent.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen hier niets aan wijzigen. Het paspoort van u en uw zoon tonen jullie persoonsgegevens aan. De toestemming van de vader van S.(...) toont aan dat hij met u naar het buitenland mocht meereizen, niets meer niets minder.”

De Raad stelt vast dat verzoekers er in onderhavig verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Voor zover verzoekers de verscheidene tegenstrijdigheden trachten te verklaren door erop te wijzen dat verzoeker niet alle details meegaf teneinde verzoekster niet ongerust te maken, waardoor het niet onaannemelijk is dat verzoekster over niet alle details van de bedreigingen beschikte, overtuigen zij geenszins. De Raad stelt vast dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in de bestreden beslissingen geenszins details betreffen, maar wel degelijk de kern van het vluchtrelaas uitmaken, zoals omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen. Zo kon terecht worden vastgesteld dat verzoekers niet alleen over de chronologie van alle feiten, maar ook over de inhoud van hetgeen er gebeurd is, extreem tegenstrijdige verklaringen aflegden. Verzoekers lichten niet toe op welke wijze het hier louter over details zou gaan noch op welke wijze dit hun verklaringen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen. Het argument dat verzoekster meerdere malen gedetailleerde informatie heeft gegeven over de bedreigingen die zij heeft ontvangen, volstaat hiertoe niet.

Met de stelling dat intimidaties door bendeleden deel uitmaken van het dagelijks leven in Colombia onder verwijzing van algemene informatie waaruit blijkt dat de bende Los Pachencia nog steeds zeer actief is in Colombia, plaatsen verzoekers voorgaande vaststellingen ook niet in een ander licht. Het louter verwijzen naar algemene informatie en de stelling dat het verhaal gelet hierop geloofwaardig overkomt, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke.

Met het verweer dat verzoekers alle mogelijke voorzorgsmaatregelen hebben genomen totdat zij geen andere oplossing meer zagen dan hun land van herkomst te verlaten, gaan zij volstrekt voorbij aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen:

“Blijkt daarenboven vreemd genoeg dat de opzet van jullie komst naar België gestuurd werd door uw verjaardag. Zo verklaarde u zelf dat u eigenlijk al van plan was om naar België te komen om uw verjaardag te vieren. Uw partner heeft hier familie en jullie wilden wel eens België bezoeken (CGVS1, p. 14). Ook uw partner haalde deze verjaardagstrip aan. Vreemd genoeg verklaarde uw partner hier bovenop dat het altijd de bedoeling was geweest om na jullie reisje naar België terug te keren naar uw schoonouders in Sevilla, waar jullie beweerden te hebben verbleven voor jullie vertrek uit Colombia omwille van de vermeende problemen in Santa Marta. Uzelf en uw partner verklaarden namelijk dat het pas na jullie aankomst in België was en nadat jullie een mail kregen van het parket met melding dat jullie klacht zou geseponeerd worden dat jullie besloten in België te blijven (CGVS1, p. 17; CGVS partner, p. 10). Zulks wordt ook duidelijk bevestigd door het toelatingsformulier dat jullie voorleggen en waarmee de vader van uw stiefzoon de toestemming gaf om met zijn zoon naar het buitenland te reizen. De toelating is beperkt in duur – toestemming voor een reis met vertrek in maart en terugkeer in maart – wat bevestigt dat het de bedoeling was na deze reis terug te keren naar Colombia. Dit bevestigt eens te meer daar aan uw beweerde problemen en vrees in Colombia geen geloof kan worden gehecht.

Dat jullie dan zouden beslist hebben om toch een verzoek in te dienen, dit nadat jullie werden ingelicht dat de zaak volgend op jullie geseponeerd werd en het nu aldus duidelijk was dat jullie geen bescherming zouden kunnen krijgen in Colombia wordt niet aangenomen (zie supra). Het heeft er eerder alle schijn van dat jullie na jullie reisje hier en contact met de verwanten van uw echtgenote besloten hebben om niet terug te keren. Uw partner verklaarde hier overigens uitdrukkelijk dat haar verwanten hier jullie aanraadden ‘België eens te proberen’ (CGVS partner, p. 10).

Ook volgende doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas. Zo verklaarden jullie na jullie vlucht uit Santa Marta naar Sevilla een ondergedoken leven geleid te hebben. Jullie zouden deze periode amper buiten komen. Hoogstens een bezoek aan de winkel kon er eens vanaf. Uit angst deden jullie verder niets (CGVS2, p. 5; CGVS partner, p. 15). Nochtans blijkt uit meerdere foto’s op de facebook pagina van uw

partner dat zij tijdens deze periode op het strand, vergezeld van familieleden, aan het genieten was van de Colombiaanse zon en andere buitenactiviteiten deed. Deze deelde ze op haar openbare facebook (zie screenshots toegevoegd aan blauwe map van uw dossier). Dit is niet ernstig. Ten slotte gevraagd waarom jullie binnen Colombia niet zouden kunnen verhuizen spraken de antwoorden bovendien boekdelen. U verklaarde dit besproken te hebben met uw partner maar voegde er vaagweg aan toe uiteindelijk gekozen te hebben voor haar en haar zoon (CGVS1, p. 16). Uw partner verklaarde vooreerst dat jullie zich niet goed voelden in Colombia op dat moment en ze voegde hier aan toe dat “de tickets nu ook al betaald waren voor België”. Ze herhaalde nogmaals met de gedachte van een reis naar België vertrokken te zijn en pas later besloten te hebben hier te willen blijven. Colombia was geen optie want het was simpelweg geen rechtvaardig land (CGVS partner, p. 18). Haar de vraag gesteld wat ze tot op heden zou vrezen los van de algemene onrechtvaardigheid in jullie land verklaarde ze het onderwijs. De kansen die haar zoon hier krijgt verschillende talen te leren bestaan niet in Colombia (CGVS partner, p. 18). Bijkomstig verklaarde ze nog dat de behandeling van haar acute appendicitis nooit zo goed medisch zou opgelost zijn in Colombia als hoe het hier in België gebeurd is. Dit betreffen echter louter socio-economische en medische motieven die geen enkele uitstaans kennen met het vluchtelingenconventie.” Het verweer dat verzoekers alle mogelijke voorzorgsmaatregelen hebben genomen totdat zij geen andere oplossing meer zagen dan hun land van herkomst te verlaten, kan gelet op wat voorafgaat geen afdoende noch overtuigende verschoningsgrond of verklaring vormen voor bovenstaande vaststellingen, noch toont dit in hun hoofde een nood aan internationale bescherming aan.

Waar verzoekers aanvoeren dat verweerder op dit punt niet heeft doorgevraagd, zodat alle onduidelijkheid uit de wereld kon worden geholpen of meer details konden worden verschaft, wordt niet toegelicht op welke wijze of waarom hierover verdere vragen dienden te worden gesteld. Verzoekers brengen zelf geen verdere uitleg bij teneinde enige onduidelijkheid die er naar eigen zeggen zou zijn te verhelderen noch brengen zij details ten berde die de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen zouden kunnen weerleggen of verklaren.

Ook de verwijzing naar algemene informatie omtrent de corruptie van de politie en de infiltratie ervan door bendeleden om hieruit te concluderen dat verwerende partij de werking van de politie niet kent en geen rekening wordt gehouden met de bendes die actief zijn in Colombia overtuigt niet. Zoals gesteld volstaat de verwijzing naar algemene informatie niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat; dit dient *in concreto* te worden aangetoond.

Waar verzoekers stellen dat zij tot het uiterste zijn gegaan in hun medewerkingsplicht, alle vragen inhoudelijk hebben beantwoord en getracht hebben te verklaren waarom zij niet op de hoogte waren van bepaalde details, stelt de Raad vast dat zij niet concreet toelichten welke van hun verklaringen niet in aanmerking zouden zijn genomen die tot een ander resultaat hadden kunnen leiden, zodat dergelijk algemeen betoog evenmin een ander licht kan werpen op bovenstaande analyse van verzoekers' vluchtrelaas. Dat de verwerende partij steeds de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft gemaakt, wordt door verzoekers op geen enkele wijze geconcretiseerd.

Waar verzoekers betogen dat er een gedeelde bewijslast is op basis van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU en in dit verband citeert uit UNHCR “Guidelines on international protection”, dient er vooreerst op te worden gewezen dat de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU. Na omzetting van een richtlijn kan aan deze richtlijn geen directe werking meer worden toegeschreven en kan verzoeker er zich niet rechtstreeks op beroepen.

Verzoekers gaan er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekers om alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van het relaas op coherente wijze toe te lichten, *quod non in casu*.

Voor zover zij van oordeel zijn dat het niet de taak is van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten, omtrent de “klacht inzake taxi” en “klacht dreigbrief” zoals zij aanhalen in hun verzoekschrift plaatsen zij de pertinente vaststellingen met de betrekking tot de neergelegde stukken niet in een ander licht. De vaststellingen met betrekking tot de door verzoekers neergelegde bewijsstukken worden voor de duidelijkheid hier hernomen en door de Raad gehandhaafd:

“(…)Ter staving van dit incident liet u een video zien waarin de aanval te zien is. Echter kan er geen enkele waarde gehecht worden aan dit type beeldmateriaal gezien het gemakkelijk manipuleerbaar karakter hiervan. Deze video werd bovendien ook duidelijk niet neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Moet daarenboven ook worden opgemerkt dat u alsook uw partner niet eens duidelijk herkenbaar in beeld te zien zijn. Evenmin is duidelijk wie de overige personen zijn die in het beeldfragment te zien zijn noch waar en wanneer deze beelden werden gefilmd. De door u voorgelegde video kan in het licht van voorgaande dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten.(…)

De stukken die u voorlegde kunnen ook totaal geen ander licht werpen op voorgaande. U legde kopieën voor van de twee dreigbrieven die jullie zouden ontvangen hebben alsook een printscreen van de klacht die werd ingediend en een kopie van een antwoord van het parket.

Echter, uit wat hierboven duidelijk blijkt moet worden opgemerkt dat u deze stukken geenszins heeft voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas waardoor de bewijswaarde van deze stukken dan ook teniet wordt gedaan. Van de dreigbrieven legde u voorts enkel kopieën voor waarvan de authenticiteit hoe dan ook op geen enkele manier kan worden nagegaan.

Bovendien betreffen deze brieven telkens louter papieren waarop letters werden gekleefd die een tekst vormen. De eerste brief bevat volgende tekst: “als jullie niet willen dat er jullie kwaad aangedaan wordt, uw zoon en aan uzelf, verlaat dan Santa Marta”. In de tweede dreigbrief stond volgende geschreven : “wij geven jullie 45 uur de tijd om Santa Marta te verlaten.”

Een reden voor de dreiging, afzender of datum bevatten deze brieven niet. Deze brieven kunnen aldus door eender wie, op eender welk moment en eender waar gemaakt zijn. Dat het hier aldus om dreigementen gaat, uitgaande van Los Pachenca, en dit omwille van de door u aangehaalde redenen kan uit deze documenten totaal niet worden afgeleid. Bijkomend dringt zich hier de vraag nog op hoe het komt dat jullie deze eerste dreigbrief überhaupt kunnen voorleggen. Zowel u als uw partner verklaarden hier immers uitdrukkelijk dat jullie deze eerste bedreiging niet serieus namen (CGVS1, p. 16; CGVS partner, p. 13). Met welk nut u hiervan dan een kopie zou genomen hebben die u dan later in het kader van uw verzoek om internationale bescherming kon voorleggen, is geenszins duidelijk.

In licht hiervan kan dan verder ook de bewijswaarde van de klacht die jullie volgend op deze eerste brief zouden ingediend hebben in vraag worden gesteld. Los van het feit dat u van deze klacht ook louter een printscreen voorlegde, waaraan sowieso al geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter, kan in lijn met wat hierboven werd opgemerkt immers ook geenszins worden ingezien waarom jullie een klacht zouden indienen voor een gebeurtenis die jullie niet serieus namen. Het mag overigens ook wel ten zeerste verbazen dat jullie pas op 23 januari 2023 dan een klacht zouden indienen voor een brief die jullie reeds op 21 december 2022 zouden ontvangen hebben. Kan hier volledigheidshalve nog worden aan toegevoegd dat uit de printscreen van de aangifte tot slot hoogstens kan worden afgeleid dat bepaalde verklaringen zouden zijn afgelegd doch geenszins dat de in deze aangifte aangehaalde feiten zich ook daadwerkelijk zouden hebben voorgedaan. Ook de print van de email van het parket die u na uw aankomst in België zou ontvangen hebben, kan bovenstaande bevindingen niet omvormen. Kan hier vooreerst nogmaals benadrukt worden dat, gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die u zou ontvangen hebben, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de klacht die u zou ingediend hebben en het onderzoek dat hierop volgend zou zijn geopend.

Dit terzijde, zelfs al zou u wel degelijk klacht hebben ingediend, dan nog kan dit uw verklaringen geenszins ondersteunen. Zoals reeds aangehaald kan éénieder klacht indienen en kan de printscreen van de klacht louter bevestigen dat er klacht werd ingediend. Deze loutere aangifte spreekt zich niet uit over de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. De email van het parket, voor zover het al zou vaststaan dat het hier een authentieke mail betreft, quod non, toont dan weer louter aan dat de zaak geseponeerd werd, niets meer niet minder. Dat dit zou kunnen aantonen dat u en uw gezin in uw land van herkomst geen bescherming kunnen krijgen en aldus nood zouden hebben aan internationale bescherming, is geenszins het geval. Gezien de bedreigingen niet kunnen worden aangenomen, mag het duidelijk zijn dat er ook geen redenen zijn om de zaak verder te onderzoeken.

Blijkt daarenboven vreemd genoeg dat de opzet van jullie komst naar België gestuurd werd door uw verjaardag. Zo verklaarde u zelf dat u eigenlijk al van plan was om naar België te komen om uw verjaardag te vieren. Uw partner heeft hier familie en jullie wilden wel eens België bezoeken (CGVS1, p. 14). Ook uw partner haalde deze verjaardagstrip aan. Vreemd genoeg verklaarde uw partner hier bovenop dat het altijd de bedoeling was geweest om na jullie reisje naar België terug te keren naar uw schoonouders in Sevilla, waar jullie beweerden te hebben verbleven voor jullie vertrek uit Colombia omwille van de vermeende problemen in Santa Marta. Uzelf en uw partner verklaarden namelijk dat het pas na jullie aankomst in België was en nadat jullie een mail kregen van het parket met melding dat jullie klacht zou geseponeerd worden dat jullie besloten in België te blijven (CGVS1, p. 17; CGVS partner, p. 10). Zulks wordt ook duidelijk bevestigd door het toelatingsformulier dat jullie voorleggen en waarmee de vader van uw stiefzoon de toestemming gaf om met zijn zoon naar het buitenland te reizen. De toelating is beperkt in duur – toestemming voor een reis met vertrek in maart en terugkeer in maart – wat bevestigt dat het de bedoeling was na deze reis terug te keren naar Colombia. Dit bevestigt eens te meer daar aan uw beweerde problemen en vrees in Colombia geen geloof kan worden gehecht.(...)

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande.

Uw paspoort toont uw persoonsgegevens aan, doch deze staan niet ter discussie. Het attest betreffende uw ontheemding toont aan dat u met uw familie in juli 2006 werd ontheemd. Dit wordt niet betwist maar heeft voor het overige geen uitstaans met uw asielrelaas en kan dan ook geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie van uw verzoek.

Wat betreft alle documenten aangaande jullie aankoop en uiteindelijk verlies van de taxi en de rechtszaak die hangende was aangaande de taxi en de chauffeur dient volgende opgemerkt te worden. Dat jullie een taxi aangekocht hebben, deze hebben laten besturen door een bepaalde chauffeur en dat deze taxi later onderdeel was van een gerechtelijk onderzoek en jullie deze uiteindelijk tot schroot hebben vernietigd wordt op zich niet betwist. Dat u hierdoor bedreigd bent en de problemen die u hieraan linkt worden door de voorgelegde documenten evenwel niet gestaafd.

De dreigbrieven, ingediende klacht, antwoord op de klacht en de video werden reeds boven besproken.”

en

“Ook de door u voorgelegde documenten kunnen hier niets aan wijzen. Het paspoort van u en uw zoon tonen jullie persoonsgegevens aan. De toestemming van de vader van S.(...) toont aan dat hij met u naar het buitenland mocht meereizen, niets meer niets minder.”

Zo verzoekers menen dat zij recht hebben op het voordeel van de twijfel en in dit verband verwijzen naar UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof*”, benadrukt de Raad dat het voordeel van de twijfel niet onvoorwaardelijk kan worden verleend, doch slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de verzoeker om internationale bescherming als waarachtig overkomt. Wanneer zoals *in casu*, het relaas ongeloofwaardig overkomt, kan geen toepassing gemaakt worden van dit gegeven.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes, vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allermindst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers’ relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. Zij kunnen zich evenmin beroepen op artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, gezien zij niet in grote lijnen als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en de criteria van artikel 48/6 cumulatief dienen te worden vervuld.

Waar verzoekers overigens stellen dat de verwerende partij niet aan “*cherry-picking*” kan doen, spijkers op laag water zoekt en aan de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoekers tracht te ondermijnen, dient erop te worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

De loutere overtuiging van verzoekers dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat en dat daardoor manifeste appreciatiefouten zijn begaan, maakt verder nog niet dat dit zo

is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen kan geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Ook stipt de Raad aan dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd opgeheven met ingang van 21 juli 2018. Hoe deze bepaling *in casu* door de bestreden beslissingen, die dateren van 5 maart 2024, geschonden zou kunnen zijn, kan, nog daargelaten dat verzoekers waar zij verwijzen naar deze bepaling niet de minste verdere duiding verstrekken, dan ook in het geheel niet worden ingezien.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve hem het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kunnen worden genomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing onderzoekt de commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Colombia aan de hand van het rapport van het UNHCR "*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van augustus 2023, de COI Focus "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 20 november 2023 en de EUAA "*Colombia Country Focus*" van december 2022.

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hun verklaringen over hun herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Magdalena, waar verzoekers de laatste jaren verbleven tot aan hun vertrek uit Colombia, worden beoordeeld.

Het departement Magdalena blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde

misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in het departement Magdalena is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF